

Zalán Tibor

Tételek

Leírások Nagybányai Nagy Zoltán képeihez

1. (hazatérés)

Fölemeljük megmaradt bal kezünket
fölemeljük
megmaradt bal kezünkkel fölemeljük a világot magunkhoz
Legyen emberi megint!
Bal kezünk emeli az elnémult jobbot
jobban az ecsetet jobban jobban
Tudjuk már mely tornyokban rugdalózik a halál
elküldjük érette hintós haragunkat
áthúzzuk száját ultramarin-kékkel ha ideér
De addig:
hunyorogva kilép házából az ember
szívéből kiszédülnek a vérmeleg dáiák
— ITTHON megint ITTHON —

2. (emlék)

Álmomban Párizsban Velencében
Rómában Nagybányán vagy Korinthosban megint
bár nem tudom jártam-e ott már nem tudom
Én voltam-e akit
egy asszony nevéen szólított s nevéen hívogatott a gyermek
vagy csak a szél
süt be forrón feketén újpesti szobám Európa-néző ablakán
Ha emlékezem
házakra emlékszem fákra vízparti mosolyokra leomlott falakon
A hangokat fölítették a színek — ! emlékezem ! —
engem mintáznak a hontalanná futott naplementék
én vagyok a legárvább szín létezésem vásznain
... emlékezem ...

3. (remény)

A világot valamely szörny tartja hátán — s rendeli: „minden
mű befejezhetetlen — minden élet egyformán végtelen”
Az enyém is: hiába adok házakat embertelen tájnak
építék templomot kiürült egek alatt:
valaki csak beköltözi őket valaki csak belakja őket végül
Látod? Így nem reménytelen mégsem
bár olyan esendő és annyira — — — — magamra esteledik
megint

4. (áhitat)

Mert nem törvény hogy mindig beesteledjék
:adunk mézsárgát bordóba haraguló kékhez
szemünkbe a kifakult mezők ízét visszalopjuk
:adunk hersenő zöldet ezüstbe szigorodó kékhez
beköltöztetjük vívómaszkjainkba a kitelelt rigókat
:adunk mámor-barnát szürkébe tőpörődő kékhez
!nem lehet törvény hogy mindig beesteledjék!
de kell legyen mindenkor este
hogy hajnalban megfűrészthessük elfáradt testünk
a fényben emelkedő sóhajtó udvarokon

Körmendi Lajos

Rózsák éjszakája

Légy rózsá! Rózsakert.

Neved?

Kytica ruzi, Rosszarcú denevérek csaponganak egy bimbóban.
Sátánpompába borul egy agyvelő. Bagoly röpte kongatja a
szirmok ércét. Csokor: hétfejű sárkány a fagyos földbe
ásva.

Ruze. A szirmokról paták illata árad. Pokolvörös a rózsá szeme.
Menetnóták párája föl száll. Szögesdróttá fonva a fagyos
Vitava, készítem havas hátamat.

Arb'ust s de trandaf'ir. Füstölnek a rózsák, Fortyognak a bim-
bók. Lángol egy baráti kézfogás. Egy mosoly. Pókok
jönnek, szögesdrótokat feszítenek a torkunkba. Läger-
messze a jónapot.

Rózsakert vagyok. A dinamit virágai nyílnak a városok kitakart
mellén. Egyenruhába vágyik a gyökerek izma. A szemembe
ver a bimbók ökle. Egy kéz sárga csillagot varr a lilium-
szeműekre.

Viziók vére. Koponyánk pincéibe zárva a rózsák éjszakája.

Költő vagy?

Népek ágyása!

